

National approaches of EU Member States in concluding bilateral social security agreements with third countries: the case of Austria / Bernard Spiegel // Eur. J. Soc. Secur. - 2018, nr 2, s. 148-161 bibliogr.

Narodowe podejście krajów członkowskich Unii Europejskiej w trakcie zawierania dwustronnych umów o zabezpieczeniu społecznym z krajami trzecimi: przypadek Austrii.

Dla państw członkowskich Unii Europejskiej rozporządzenia zajmujące się kwestią koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego są punktem zainteresowania badaczy i polityków. Dotyczą one wielu kwestii i są zazwyczaj bardzo skomplikowane, podlegają także nadzorowi ze strony Komisji Europejskiej oraz Trybunału Sprawiedliwości. W porównaniu do tych zasad umowy dwustronne zawierane z krajami trzecimi traktowane są po macoszemu. Biorąc pod uwagę ich znaczenie praktycznie nie otrzymują zainteresowania ze strony badaczy i polityków na jakie zasługują, choćby ze względu na fakt, iż pomimo posiadania cech wspólnych z rozporządzeniami Unii charakteryzują się znacznymi różnicami w treści i interpretacji, które mogą prowadzić do problemów praktycznych z ich wdrażaniem i rozumieniem. Niniejszy artykuł porównuje dwustronne umowy o zabezpieczeniu społecznym zawarte przez Austrię, z zasadami Unii Europejskiej dotyczącymi koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego jakie znajdują się w Rozporządzeniu 883/2004. Autor artykułu wybrał szczególne zagadnienia, aby podkreślić najbardziej interesujące aspekty. Austria ma długą tradycję zawierania dwustronnych umów zabezpieczenia społecznego z krajami trzecimi. Na dzień dzisiejszy obowiązują lub przynajmniej podpisano umowy z ośmioma państwami w Europie i dziesięcioma państwami spoza kontynentu. Z tego też powodu doświadczenia Austrii w zakresie dwustronnych umów znacznie wykracza poza zwykłe zastosowanie zasad opracowanych przez Unię Europejską. Jak zostanie pokazane w niniejszym artykule austriacki sposób zawierania takich porozumień niekoniecznie lub nie w pełni koresponduje z podejściem przyjętym przez inne państwa członkowskie. Usprawniona koordynacja oraz wymiana informacji pomiędzy krajami należącymi do UE mogłyby w przyszłości pomóc polepszyć pozycję negocjacyjną tych państw a także zagwarantować większy szacunek dla umów dwustronnych.